

Ο ΛΙΜΗΝ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΜΧΩ

Ποῖος τὸ ἤλπιζε πάλιν αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστον!...
 Εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου νὰ σὰς γράψω σήμερον διὰ τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τῆς Ἀποκρέω, διὰ τὰς ἀραιὰς καὶ ἀναλάτους μασκαράτας τῆς Κυριακῆς, διὰ τὴν ἄσκοπον καὶ ἀνικανοποίητον κίνησιν τοῦ κόσμου, διὰ τὸ ἀνωφελὲς Κομιτάτον τοῦ κ. Ἀσλάνη, διὰ μίαν καλλιτεχνικωτάτην βάρβιτον, τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν λαμπρᾷ καὶ ζωηροτάτῃ ἐσπερίδι· διὰ τὸ κακὸ πού ἐγένει μετὰ τοὺς μασκαράδες εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σουρῆ, καὶ τέλος πάντων διὰ τὰ ξεθυμασμένα κούλουμα, τὴν καθ' ἑξῆς καὶ βίβλιν ἐπιτέλεσιν ἐθίμου ἄλλοτε ἀμυζόντος. . . Ἀλλὰ ποῖος αἰσθάνεται πλέον κανὲν ἐνδιαφέρον δι' αὐτὰ καὶ τὰ τοιαῦτα, μετὰ τὸν πολιτικὸν σεισμόν, ὃ ὁποῖος συνεκλόνησε καὶ συνθέραμανε τὴν πρωτεύουσάν μας, εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῶν ἡρέμων καὶ ψυχρῶν τῆς χρονίῳν;
 Ἐπῆλθε μεταβολὴ αἰφνιδία εἰς τὸ βεῦμα καὶ ἡ χρονογραφία ὀφείλει κατ' ἀνάγκην νὰ κολλουθήσῃ τὴν μεταβολὴν αὐτήν. Συνέβη γενικῶς ὅ,τι συνέβη ἐν μικρογραφίᾳ εἰς μικρὰν ὀμάδα οἰκείων συνηθροισμένων ἐν τινὶ αἰθούσῃ τὴν ἐσπέραν τῆς

Καθαρῆς Δευτέρας. Κυρίαὶ καὶ κύριοι ἦσαν ὅλοι νωθροὶ καὶ νυσταλέοι ἐκ τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔχασμῶντο. Ἡ φωνὴ τῶν ἐξήρχετο κουρασμένη, σιγαλὴ καὶ συνωμίλου χωρὶς κανὲν νὰ μετακινῶνται ἀπὸ τὰ διθάνια καὶ τὰς πολυθρόνας, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν εἶχον φαίνεται τὴν δύναμιν νὰ ξεκολληθῶσιν. Ἡ ὀκνηρία αὐτὴ πρὸ πάντων τοὺς ἔκαμνε νὰ μείνουν ἐκεῖ ἀργά, μετ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν εἶχον νὰ ὑπάγουν πλέον νὰ κοιμηθῶσιν. Τὴν δὲ συνομιλίαν τῶν ἔτρεφον τὰ ἀποκρηάτικα σχόλια.

Τὰ ἤκουα δὲ κ' ἐγὼ ὡς νανοῦρισμα γλυκύ, χωρὶς νὰ λαμβάνω πρὸ πολλοῦ μέρος, ἔχων τὴν κεφαλήν ἀνεστραμμένην ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς καθέδρας μου καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου κλειστούς. Καὶ θὰ ἦτο μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε αἰφνης ἀντηγεῖ ὁ κῶδων τῆς θύρας. Προστρέχει ὁ οἰκοδεσπότης. . . Ἤκούσαμεν τὴν φωνὴν ἐνὸς φίλου, ὃ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νὰναχωρήσῃ πρὸ ἐνὸς τετάρτου καὶ ὃ ὁποῖος ἐπέστρεφεν ἤδη οὕτω ταχύς καὶ ἀπρόσπτος. Τί ἔτρεχεν ἀρά γε; Ἐπροσέξαμεν. Ἡ λέξις ἔπεσε, τὴν ὁποίαν ἠκούσαμεν εὐκρινῆ, μὰς ἔκαμε νὰνατιναχθῶμεν.

— Τί; τί;

— Ἐπεσε τὸ ὑπουργεῖον!